

Arrest

nr. 154 840 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. KALIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.B.A. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger. U bent geboren op 1 december 1978 in Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak) en u bent in dezelfde stad opgegroeid. U bent getrouwd met (S.D.M.) (O.V. X). Samen hebben jullie vier minderjarige kinderen. Jullie zijn christenen. Op 11 mei 2007 hebt u Irak verlaten. U reisde met uw gezin naar België.

Jullie vroegen op 14 juni 2007 voor het eerst asiel aan. U verklaarde dat u voor uw leven vreesde omdat terroristen u hadden ontvoerd opdat u met uw dienstwagen explosieven naar Zakho zou transporteren. U was immers chauffeur in dienst van de stad Zakho. Op 15 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie

identiteitsdocumenten vals bleken, uw werk voor de stad Zakho niet geloofwaardig was en ook de door u ingeroepen problemen met terroristen niet geloofwaardig waren. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 2 juli 2008 de beslissing en redenering van het CGVS. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, dienden u en uw echtgenote een tweede asielaanvraag in op 22 juli 2008. U verwees opnieuw naar de problemen die u in uw eerste asielaanvraag uiteengezet had en legde bijkomende identiteitsdocumenten neer. Ook legde u politiedocumenten neer waarmee u uw verklaringen over de problemen met terroristen wilde ondersteunen. Deze asielaanvraag werd op 26 februari 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw bijkomende verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen. De RVV bevestigde ook deze beslissing van het CGVS. Dat gebeurde op 19 mei 2009. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

U en uw vrouw dienden een derde asielaanvraag in op 15 juni 2009. Jullie hadden het Belgisch grondgebied niet verlaten tussen uw tweede en uw derde asielaanvraag. U verklaarde dat uw ouders de stad Zakho verlaten hadden omwille van uw vroegere problemen met de terroristen. Gezien aan deze problemen al vanaf uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht kon worden, kon ook aan de bewering dat uw ouders als gevolg daarvan moesten verhuizen geen geloof gehecht worden. Het CGVS nam bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat gebeurde op 29 september 2009. Op 9 februari 2010 werd deze beslissing en redenering in beroep bevestigd door de RVV. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak vroegen u en uw vrouw een vierde keer asiel aan op 18 oktober 2013. U verwees daarbij opnieuw naar de problemen die u in het verleden met terroristen zou hebben gekend. U verwees ook naar verschillende veiligheidsincidenten in Noord-Irak. U verklaarde nog dat u een gezwel had dat niet in Irak kan worden behandeld. Voorts verklaarde u dat u al jaren in België bent en dat u en uw gezinsleden goed geïntegreerd zijn. U verklaarde niets meer te hebben in Irak en vreesde daardoor dakloos te zijn bij terugkeer. U legde tal van identiteitsdocumenten neer ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag en een document van de Iraakse politie. Gezien u geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen, nam het CGVS uw vierde asielaanvraag niet in overweging. Dat gebeurde op 12 december 2013. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak vroegen u en uw echtgenote op 26 augustus 2014 een vijfde keer asiel aan. U verwees opnieuw naar de problemen met terroristen die u in het verleden zou hebben meegemaakt. Uw vrouw beweerde in België psychische problemen te hebben gekregen en antidepressiva te nemen. Jullie verklaarden allebei dat jullie bij een terugkeer naar Irak vreesden vermoord te worden door IS (Islamitische staat) omdat jullie christenen zijn. Ter ondersteuning van uw deze asielaanvraag legden jullie de Belgische geboorteakte van uw jongste zoon (M.) voor, die op 14 april 2014 het levenslicht zag in Heusden-Zolder. Op 22 oktober 2014 oordeelde het CGVS dat u geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, die op dezelfde elementen was gebaseerd, werd dezelfde beslissing genomen.

U keerde ook ditmaal niet terug naar Irak, en diende samen met uw echtgenote op 1 december 2014 een zesde asielaanvraag in. U verklaart niet meer naar Irak te terug te kunnen keren, omdat de situatie er voor christenen onleefbaar zou zijn geworden sinds IS in het land is opgerukt. Zij zouden op geen enkele manier nog beschermd kunnen worden. Vele christenen zouden het land zijn ontvlucht en sommigen zouden door de Peshmerga gedwongen zijn de wapens op te nemen tegen IS.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw huwelijksakte (inclusief Nederlandse vertaling), de nationaliteitscertificaten van u en uw vrouw, identiteitskaarten en geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en twee van uw kinderen en uw Iraaks rijbewijs. Daarnaast legt u ook een print neer van een brief van het Armeens orthodoxe bisdom in Irak (inclusief Nederlandse vertaling) en 3 artikels over de veiligheidssituatie voor christenen in Irak.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U en uw echtgenote menen in de eerste plaats niet naar Dohuk terug te kunnen keren omwille van de precare situatie waarin de christenen er verblijven sinds IS Irak is binnengedrongen. Voor uw vertrek uit Irak zou u als christen geen problemen hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5).

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit recente informatie van het CGVS (toegevoegd aan de blauwe map) blijkt dat christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven. Het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert is immers hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG (de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG)).

Het loutere feit dat jullie christenen uit KRG-gebied zijn volstaat dus niet om te kunnen besluiten dat uw vrees reëel is. U slaagt er echter niet in uw vrees te personaliseren.

U meent via de media te hebben vernomen dat christenen in Irak worden vervolgd door IS en dat zij worden gerekruteerd door de Koerden om deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS (gehoorverslag CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd of er ook indicaties zijn dat u persoonlijk zou worden gevisieerd, blijkt dit niet het geval te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Hoewel u nog persoonlijk contact zou hebben met christelijke vrienden en familie in Dohuk, blijken ook zij nog geen persoonlijke problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS, p. 3-5 en 9-10). Ook uw echtgenote geeft aan dat jullie niet persoonlijk werden gevisieerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Meer nog, een vriend van u, afkomstig uit uw regio in Irak en woonachtig te België, zou binnenkort naar Dohuk provincie terugkeren om er te trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 10-11). Dat enerzijds niemand van uw familie en vrienden die in de regio achterbleven tot op vandaag problemen hebben gekend en dat IS zich anderzijds niet in Noord-Irak bevindt, doet dan ook vragen rijzen bij uw bewering dat u wél gevisieerd zou worden bij terugkeer. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u in de problemen zou komen indien IS Noord-Irak zou binnendringen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is echter louter een veronderstelling die verder nergens op is gebaseerd.

Wat verder uw bewering betreft dat u door de Koerdische Peshmerga gerekruteerd zou kunnen worden voor het aanbinden van de strijd tegen IS, dient opnieuw de bemerking te worden gemaakt dat hiervoor geen enkele concrete indicatie bestaat en dat u opnieuw geen voorbeelden kunt geven van andere christenen uit uw omgeving die in een dergelijke situatie zouden zijn terechtgekomen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). U zou enkel via vrienden en via de media hebben gehoord dat dergelijke praktijken voorkomen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Ook uw verklaring dat u bij terugkeer verplicht lid zou moeten worden van een Koerdische partij omdat u voor de overheid zal moeten werken en dat u nadien – omwille van uw lidmaatschap – verplicht zal moeten meestrijden met de Peshmerga (gehoorverslag CGVS, p. 11-12), is enkel gebaseerd op veronderstellingen.

Het CGVS dient in verband met bovenstaande te benadrukken dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en de asielzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. U hebt dit – zoals hierboven werd beargumenteerd – niet gedaan.

Wat betreft de verwijzing naar de persoonlijke problemen die u in het verleden zou hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 6 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5), moet benadrukt worden dat uw eerste drie asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u ingeroepen problemen niet geloofwaardig waren. Deze beslissingen en beoordelingen werden telkens door de RVV bevestigd. Uw vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in overweging genomen om dezelfde reden. De beoordeling staat dus vast. Het blijven verwijzen naar diezelfde problemen volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan.

Tot slot bemerkt u dat jullie niet naar Irak terug kunnen keren, omdat jullie er reeds lange tijd geleden zijn vertrokken en er niets meer hebben om naartoe terug te keren (gehoorverslag CGVS, p. 8 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5). Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt echter dat jullie nog over een breed familiaal en sociaal netwerk beschikken in Noord-Irak waarmee jullie op regelmatige basis contact hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3-5 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3-4). Niets wijst erop dat jullie niet meer op jullie familie of vrienden zouden kunnen rekenen in geval van een eventuele terugkeer naar Irak.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Wat betreft de identiteitsdocumenten, geboorteaktes en huwelijksakte die jullie neerleggen, dient te worden bemerkt dat zij enkel betrekking hebben op jullie identiteit en dat deze niet in vraag wordt getrokken. Verder legt u ook een brief neer van het Armeens orthodoxe bisdom waarin de precare situatie voor christenen in Irak beschreven staat. Hierbij dient de kanttekening te worden gemaakt dat het CGVS niet ontkent dat Iraakse christenen in sommige delen van het land effectief in een onveilige situatie verkeren. Echter, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, is het zo dat de christenen in de KRG-regio wel veilig kunnen leven en dat zij daar niet het doelwit vormen van het geweld gepleegd door IS. Ook de krantenartikelen die u neerlegt kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen aangezien ook deze artikelen geen melding maken van geweld gericht tegen de christenen die in het KRG-gebied leven. Eén artikel verhaalt zelfs over het feit dat christenen uit Centraal-Irak net naar het KRG-gebied vluchten om het geweld te ontlopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tarmim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.M.S. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger. U bent geboren op 14 september 1988 en afkomstig van Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak). U bent getrouwd met (H.B.A.) (O.V. 6.101.624). Samen hebben jullie vier minderjarige kinderen. Jullie zijn christenen. Op 11 mei 2007 hebt u Irak verlaten. U reisde met uw gezin naar België.

Jullie vroegen op 14 juni 2007 voor het eerst asiel aan. Uw man verklaarde voor uw leven te vrezen, omdat terroristen hem hadden ontvoerd opdat hij met zijn dienstwagen explosieven naar Zakho zou transporteren. Op 15 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie identiteitsdocumenten vals bleken, het werk van uw man voor de stad Zakho niet geloofwaardig was en ook de ingeroepen problemen met terroristen niet geloofwaardig waren. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 2 juli 2008 de beslissing en redenering van het CGVS. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, dienden u en uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in op 22 juli 2008. Jullie verwezen opnieuw naar de problemen die u in jullie eerste asielaanvraag uiteengezet waren en legden bijkomende identiteitsdocumenten en politieattesten neer. Deze asielaanvraag werd op 26 februari 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie bijkomende verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie problemen. De RVV bevestigde ook deze beslissing van het CGVS. Dat gebeurde op 19 mei 2009. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd dezelfde beslissing genomen.

Op 15 juni 2009 dienden u en uw man een derde asielaanvraag in. Jullie hadden het Belgisch grondgebied niet verlaten tussen uw tweede en uw derde asielaanvraag. Uw schoonouders zouden de stad Zakho verlaten hebben omwille van de vroegere problemen die uw man had met de terroristen. Gezien aan deze problemen al vanaf uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht kon worden, kon ook aan de bewering dat uw schoonouders als gevolg daarvan moesten verhuizen geen geloof gehecht worden. Het CGVS nam bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat gebeurde op 29 september 2009. Op 9 februari 2010 werd deze beslissing en redenering in beroep bevestigd door de RVV. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak vroegen u en uw man een vierde keer asiel aan op 18 oktober 2013. Er werd daarbij opnieuw verwezen naar de problemen die uw man in het verleden met terroristen zou hebben gekend, alsook naar verschillende veiligheidsincidenten in Noord-Irak. Uw man verklaarde dat hij een gezwel had dat niet in Irak kan worden behandeld. Voorts zouden u en uw gezinsleden goed geïntegreerd zijn in België en in Irak niets meer hebben om naartoe terug te keren. Jullie legden tal van identiteitsdocumenten neer ter ondersteuning van jullie vierde asielaanvraag en een document van de Iraakse politie. Gezien jullie geen elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen, nam het CGVS

uw vierde asielaanvraag niet in overweging. Dat gebeurde op 12 december 2013. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd dezelfde beslissing genomen.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak vroegen u en uw echtgenoot op 26 augustus 2014 een vijfde keer asiel aan. Jullie verwezen opnieuw naar de problemen met terroristen die uw man in het verleden zou hebben meegemaakt. U zou daarnaast in België psychische problemen hebben gekregen en antidepressiva nemen. Jullie verklaarden allebei dat jullie bij een terugkeer naar Irak vrezen vermoord te worden door IS (Islamitische staat), omdat jullie christenen zijn. Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag legden jullie de Belgische geboorteakte van uw jongste zoon Maik voor, die op 14 april 2014 het levenslicht zag in Heusden-Zolder. Op 22 oktober 2014 oordeelde het CGVS dat u geen elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u en uw gezinsleden voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd dezelfde beslissing genomen.

U keerde ook ditmaal niet terug naar Irak, en diende samen met uw echtgenoot op 1 december 2014 een zesde asielaanvraag in. U verklaart dat de situatie voor christenen in Irak er nog verder op achteruit is gegaan sinds de komst van IS en dat jullie daarom onmogelijk nog naar Irak terug kunnen keren. Verder zouden ook de bedreigingen die uw man kende in Irak nog steeds een reden zijn waarom jullie tot op vandaag niet terug kunnen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw huwelijksakte (inclusief Nederlandse vertaling), de nationaliteitscertificaten van u en uw man, identiteitskaarten en geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot en twee van uw kinderen en het Iraaks rijbewijs van uw man. Daarnaast legt u ook een print neer van een brief van het Armeens orthodoxe bisdom in Irak (inclusief Nederlandse vertaling) en 3 artikels over de veiligheidssituatie voor christenen in Irak.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. .

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot (H.B.A.) werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw man luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U en uw echtgenote menen in de eerste plaats niet naar Dohuk terug te kunnen keren omwille van de preciaire situatie waarin de christenen er verblijven sinds IS Irak is binnengedrongen. Voor uw vertrek uit Irak zou u als christen geen problemen hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5).

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit recente informatie van het CGVS (toegevoegd aan de blauwe map) blijkt dat christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven. Het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert is immers hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG (de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG)).

Het loutere feit dat jullie christenen uit KRG-gebied zijn volstaat dus niet om te kunnen besluiten dat uw vrees reëel is. U slaagt er echter niet in uw vrees te personaliseren.

U meent via de media te hebben vernomen dat christenen in Irak worden vervolgd door IS en dat zij worden gerekruteerd door de Koerden om deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS (gehoorverslag CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd of er ook indicaties zijn dat u persoonlijk zou worden gevisieerd, blijkt dit niet het geval te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Hoewel u nog persoonlijk contact zou hebben met christelijke vrienden en familie in Dohuk, blijken ook zij nog geen persoonlijke problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS, p. 3-5 en 9-10). Ook uw echtgenote geeft aan dat jullie niet persoonlijk werden gevisieerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Meer nog, een vriend van u, afkomstig uit uw regio in Irak en woonachtig te België, zou binnenkort naar Dohuk provincie terugkeren om er te trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 10-11). Dat enerzijds niemand van uw familie en vrienden die in de regio achterbleven tot op vandaag problemen hebben gekend en dat IS zich anderzijds niet in Noord-Irak bevindt, doet dan ook vragen rijzen bij uw bewering dat u wél gevisieerd zou worden bij terugkeer. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u in de problemen zou komen indien IS Noord-Irak zou binnendringen

(gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is echter louter een veronderstelling die verder nergens op is gebaseerd.

Wat verder uw bewering betreft dat u door de Koerdische Peshmerga gerekruteerd zou kunnen worden voor het aanbinden van de strijd tegen IS, dient opnieuw de bemerking te worden gemaakt dat hiervoor geen enkele concrete indicatie bestaat en dat u opnieuw geen voorbeelden kunt geven van andere christenen uit uw omgeving die in een dergelijke situatie zouden zijn terechtgekomen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). U zou enkel via vrienden en via de media hebben gehoord dat dergelijke praktijken voorkomen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Ook uw verklaring dat u bij terugkeer verplicht lid zou moeten worden van een Koerdische partij omdat u voor de overheid zal moeten werken en dat u nadien – omwille van uw lidmaatschap – verplicht zal moeten meestrijden met de Peshmerga (gehoorverslag CGVS, p. 11-12), is enkel gebaseerd op veronderstellingen.

Het CGVS dient in verband met bovenstaande te benadrukken dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en de asielzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. U hebt dit – zoals hierboven werd beargumenteerd – niet gedaan.

Wat betreft de verwijzing naar de persoonlijke problemen die u in het verleden zou hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 6 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5), moet benadrukt worden dat uw eerste drie asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u ingeroepen problemen niet geloofwaardig waren. Deze beslissingen en beoordelingen werden telkens door de RVV bevestigd. Uw vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in overweging genomen om dezelfde reden. De beoordeling staat dus vast. Het blijven verwijzen naar diezelfde problemen volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan.

Tot slot bemerkt u dat jullie niet naar Irak terug kunnen keren, omdat jullie er reeds lange tijd geleden zijn vertrokken en er niets meer hebben om naartoe terug te keren (gehoorverslag CGVS, p. 8 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5). Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt echter dat jullie nog over een breed familiaal en sociaal netwerk beschikken in Noord-Irak waarmee jullie op regelmatige basis contact hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3-5 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3-4). Niets wijst erop dat jullie niet meer op jullie familie of vrienden zouden kunnen rekenen in geval van een eventuele terugkeer naar Irak.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Wat betreft de identiteitsdocumenten, geboorteaktes en huwelijksakte die jullie neerleggen, dient te worden bemerkt dat zij enkel betrekking hebben op jullie identiteit en dat deze niet in vraag wordt getrokken. Verder legt u ook een brief neer van het Armeens orthodoxe bisdom waarin de precaire situatie voor christenen in Irak beschreven staat. Hierbij dient de kanttekening te worden gemaakt dat het CGVS niet ontkent dat Iraakse christenen in sommige delen van het land effectief in een onveilige situatie verkeren. Echter, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, is het zo dat de christenen in de KRG-regio wel veilig kunnen leven en dat zij daar niet het doelwit vormen van het geweld gepleegd door IS. Ook de krantenartikelen die u neerlegt kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen aangezien ook deze artikelen geen melding maken van geweld gericht tegen de christenen die in het KRG-gebied leven. Eén artikel verhaalt zelfs over het feit dat christenen uit Centraal-Irak net naar het KRG-gebied vluchten om het geweld te ontlopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van

waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tarmim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht.

Aangaande de situatie van christenen in Noord-Irak, betogen zij:

"Volgens verzoekende partijen is er wel degelijk een effect in de provincie Dohuk.

De levensomstandigheden zijn erbarmelijk geworden. Sociaal en economisch is deze regio volledig achteruit gegaan. Corruptie heerst er en niemand is er nog te vertrouwen.

Langs de ene kant worden mensen gerekruteerd om aan te sluiten bij de peshmerga en langs de andere kant zijn er ook veel koerden die zich aansluiten bij IS.

Ook is deze regio absoluut niet vrij van geweld; het CGVS weet dit ook en spreekt dan ook maar van een relatieve stabiliteit in vergelijking met de andere provincies die niet stabiel zijn.

Deze vergelijking gaat niet op. De stabiliteit moet vergeleken worden met stabiele gebieden en niet met niet stabiele gebieden."

Inzake hun vrienden en familie in Dohuk, voeren verzoekende partijen aan:

"Het CGVS vergelijkt situaties die niet kunnen vergeleken worden.

De vriend die slechts voor een zeer beperkte tijd was teruggekeerd, kan niet vergeleken worden met de situatie van verzoekende partijen die, in de mening van het CGVS, voor onbepaalde tijd moeten terugkeren.

Bovendien is de vriend voor een zeer beperkte tijd naar Irak gegaan, meer specifiek naar Avzrok, wat niet te vergelijken is met Zakho.

Op pagina 10 bovenaan zijn verslag verklaart eerste verzoekende partij immers dat zijn vriend niet naar Zakho of Dohuk durft te gaan.

Tot slot, verzoekende partijen geven hieronder namen van familieleden die zich noodgedwongen dienden aan te sluiten bij de Koerdische Peshmerga om te vechten:

- (S.),
- (Me.),
- (Mu.) ...

Dit zijn allemaal familieleden die verplicht waren zich aan te sluiten bij de Koerdische Peshmerga.

Aldus wordt het begin van bewijs geleverd dat familieleden van verzoekende partijen gedwongen worden gerekruteerd.

Deze situatie wordt ook bevestigd door vrienden, zoals eerste verzoekende partij heeft verklaard.

De vrees die verzoekende partijen hebben is dan ook reëel."

Met betrekking tot hun familiaal netwerk in Irak, stellen verzoekende partijen:

"De familie die in Irak verblijft, is verre familie.

Zij hebben de financiële mogelijkheden niet om dit gezin met 4 kinderen te onderhouden die reeds sinds 2007 in België verblijven.

Achter de financiële toestand van de verre familieleden werd ook niet geïnformeerd door het CGVS.

Het CGVS had op dit punt zorgvuldiger tewerk kunnen zijn gegaan, quod non, zeker gezien de de COI Focus Irak De situatie van minderheden in Noord-Irak van 20.03.2015 ook bevestigt dat het loonniveau sterk is gedaald en de prijzen van goederen is gestegen (p. 13 van vernoemde COI).

De COI spreekt zelfs van een verwoestende economische en sociale tol.

De bevolking is er gegroeid met 28% in slechts 12 maanden, wat een enorme druk legde op het onderwijs en de gezondheidsvoorzieningen.

De armoedegraad is er zelfs meer dan verdubbeld.

De lonen en de gezinsinkomsten daalden aanzienlijk en er zijn tekorten ontstaan in water- en elektriciteitsvoorzieningen.

De motivering van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden."

Verzoekende partijen vestigen de aandacht op de neergelegde brief van de Armeens-orthodoxe kerk in Irak en betogen hieromtrent:

"Dit document is afkomstig van de Armeense kerk in Zakho.

Deze moet dan ook gelezen worden in die zin dat dit schrijven de situatie van de christenen in deze regio beschrijven.

Dit document dient dan ook als een begin van bewijs van de reële vrees van verzoekende partijen te worden beschouwd en het CGVS kan deze dan ook niet zomaar naast zich neerleggen."

Omtrent de situatie in Noord-Irak, doen verzoekende partijen gelden:

"Het CGVS baseert zich op een COI Focus Irak De situatie van minderheden in Noord-Irak van 20.03.2015.

(...)

Uiteindelijk blijkt hieruit dat het CGVS zich baseert op een COI van 25.01.2015, een COI van maanden geleden die derhalve niet voldoende actueel te noemen is, zeker gezien het reële gevaar dat IS met zich meebrengt en de opmars die IS kent."

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren op generlei wijze hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet en het proportionaliteitsbeginsel *in casu* geschonden (zouden kunnen) zijn. Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Voor zover zij zich in het kader van hun onderhavige, zesde asielaanvraag nog steeds beroepen op de problemen die zij volgens het aangevoerde tijdens hun voorgaande asielaanvragen in het verleden zouden hebben gekend in Irak, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig ongemoeid laten waar deze stelt:

"Wat betreft de verwijzing naar de persoonlijke problemen die u in het verleden zou hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 6 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5), moet benadrukt worden dat uw eerste drie asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u ingeroepen problemen niet geloofwaardig waren. Deze beslissingen en beoordelingen werden telkens door de RVV bevestigd. Uw vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in overweging genomen om dezelfde reden. De beoordeling staat dus vast. Het blijven verwijzen naar diezelfde problemen volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen voeren daarnaast aan dat zij in Noord-Irak door de opkomst van IS als christenen dreigen te worden vervolgd en dat verzoeker er gedwongen zal worden gerekruteerd door de Peshmerga.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven en dat zij louter ingevolge hun religie geen slachtoffer worden van dergelijke vervolging. De door verzoekende partijen neergelegde krantenartikelen en de brief van de Armeense Kerk in Zakho kunnen aan de voormelde landeninformatie geen afbreuk doen (administratief dossier, map 'documenten'). De krantenartikelen maken immers geen melding van geweld gericht tegen de christenen die in het KRG-gebied in Noord-Irak verblijven. Integendeel blijkt uit één van deze artikels dat christenen uit Centraal-Irak net naar dit gebied vluchten om het geweld te ontlopen. De brief van de Armeense Kerk wordt slechts neergelegd in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren print, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien vertoont de brief een gesolliciteerd karakter nu deze is gericht 'aan de belanghebbende' en duidelijk op vraag van verzoekende partijen werd opgesteld (administratief dossier, stuk 5A, p.7-8; stuk 15B, nr.15). Hoe dan ook kan deze brief niet worden gelezen volgens de interpretatie die verzoekende partijen hieraan verbinden in het verzoekschrift. In de brief wordt immers niet specifiek de situatie in het KRG-gebied behandeld. Uit deze brief kan aldus niet worden afgeleid dat christenen in dit gebied in een onveilige situatie verkeren of worden vervolgd. Het tegendeel blijkt bovendien duidelijk uit de voormelde landeninformatie.

Dat verzoekende partijen louter ingevolge hun hoedanigheid als christen zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun regio van herkomst in Noord-Irak wordt tevens duidelijk tegengesproken door hun eigen verklaringen.

Uit deze verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt immers genoegzaam dat verzoekende partijen over geen indicaties beschikken dat zij bij een terugkeer naar Noord-Irak persoonlijk zouden dreigen te worden gevisieerd, dat hun christelijke familieleden en vrienden aldaar geen persoonlijke problemen kennen en dat een christelijke vriend van hen zelfs voor enige tijd terugkeerde naar Noord-Irak om er te huwen. Geconfronteerd met de vaststelling dat niemand van hun familie en vrienden in Noord-Irak problemen kent en dat IS zich aldaar niet bevindt, kwam verzoeker bovendien niet verder dan de louter hypothetische en ongefundeerde veronderstelling dat zij in de problemen zouden komen indien IS Noord-Irak zou binnendringen. Dat niet naar de teruggekeerde vriend mag worden verwezen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen nu deze teruggekeerde naar het dorp van verzoekende partijen (administratief dossier, stuk 5A, p.7-8).

Specifiek inzake het probleem van de vermeende gedwongen rekruteringen, blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen van verzoeker dat hij over geen concrete indicaties beschikt dat hij van zulke rekrutering slachtoffer zou worden, dat hij geen voorbeelden kon geven van andere christenen uit zijn omgeving die hiervan slachtoffer werden en dat hij zich louter baseerde op veronderstellingen. Waar verzoekende partijen *post factum* beweren dat verschillende van hun familieleden zich gedwongen dienden aan te sluiten bij de Peshmerga en in dit kader enkele voornamen opsommen, dient aldus te worden vastgesteld dat deze bewering niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen tijdens diens gehoor bij het CGVS. Hij kon geen concrete voorbeelden geven van vrienden of familieleden die gedwongen werden gerekruteerd. Tevens verklaarde hij, gevraagd: *"Uw familie en vrienden die christen zijn, hebben zij al iets meegemaakt?"*, uitdrukkelijk: *"Ik hoorde niets (...) "* (*ibid.*, p.9-10). Verzoekende partijen laten verder na om hun bewering op enige wijze te staven. Deze blote bewering kan bezwaarlijk volstaan als *"begin van bewijs dat familieleden van verzoekende partijen gedwongen worden gerekruteerd"*.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Irak ingevolge hun religieuze aanhorigheid een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De benevens de reeds hoger besproken stukken neergelegde documenten (administratief dossier, map documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij op deze grond in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') niet kan worden ontkend dat Noord-Irak kampt met enkele sociaaleconomische en humanitaire noden, dient te worden vastgesteld dat uit deze informatie niet blijkt en dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Noord-Irak in een dermate penibele situatie terecht zouden komen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In dit kader kan bovendien worden aangestipt dat verzoeker de stiel van mecaniciens beheerst en nog beschikt over verschillende vrienden die nog steeds werkzaam zijn in de industriezone waar hij zelf werkte in het verleden, zodat verwacht kan worden dat hij aldaar een job kan bemachtigen (administratief dossier, stuk 5A, p.5, 11). Daarenboven beschikken verzoekende partijen in Noord-Irak over een breed sociaal en familiaal netwerk waarop zij terug kunnen vallen indien zij ondersteuning zouden behoeven. Zij beschikken er immers nog over tal van familieleden (ooms, tantes, neven en nichten), verdere verwanten en (werkende) vrienden en

onderhouden met hen nog contact (*ibid.*, p.3-4, 11; administratief dossier, stuk 5B, p.3). Dat hun familie de financiële mogelijkheden niet heeft om hen te ondersteunen, betreft een blote bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet. Gelet op de breedte van hun netwerk kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekende partijen van hulp verstoken zouden blijven indien zij hulp behoeven.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt inzake de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekende partijen in het noorden van Irak in de bestreden beslissingen bovendien met recht gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tarmim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motivering geen dienstige argumenten aan. Zij beperken zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat de informatie die het CGVS hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissingen op heden niet of onvoldoende actueel zou zijn, zonder dit nader uit te werken en zonder zelf ook maar enig begin van informatie bij te brengen omtrent de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst in het noorden van Irak. Zij kunnen met dergelijke algemene bewering bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de informatie van het CGVS niet langer actueel zou zijn en tonen hiermee niet aan dat de situatie in hun regio van herkomst op heden zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS